

тѣ братчета влѣзнали вѣтрѣ и тукъ прѣкарали цѣлата нощъ съ голѣмъ страхъ.

На сутринята, дошълъ господаря, съ единъ голѣмъ въ рѣка ножъ, дошълъ да отвори вратата на кошарата и извикалъ: „хайде мои малки немирници, излѣзте; дошълъ е послѣдний ви чосъ“!

Двѣтѣ дѣца издали жалостенъ писъкъ и го замоли ли на колѣнѣ да не ги убива. Гостилничарътъ, съвсѣмъ очуденъ, задалъ имъ тѣзи питання: — За какво сте вий въ тази кошара? Не дадохъ ли ви вчера едно добро легло? вѣрвате ли, че азъ съмъ челоуѣкоѣдъ?

— Да, господине, каза Радулъ. Вий това казахте на жена си: „утрѣ азъ ще убия двѣтѣ малки немирничета отъ града“.

Гостилничарътъ силно се изсмѣлъ и казалъ: „азъ говорѣхъ за двѣтѣ малки прасенца; азъ ги казвамъ малки немирници отъ града, защото отъ тамъ съмъ ги купилъ. Елате сега да се омиете и да закусите; сетнѣ ще ви покажѣ пѣтя, за да се върнете у дома си.

Другъ пѣтъ да не прислушвате на вратитѣ!“

Чудни пари.

(Приказка)

Врай рѣката, близо до едно село, което се намира до политѣ на Ст.-планина, живѣлъ си единъ воденичаръ съ жена си, щастливо въ своята воденица. Тѣ имали много гѣски, които пролѣтъ несли яйца у ближния храсталакъ. Воденичарката често се сърдѣла, зацо гѣс-